

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul X — Nr. 328

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Sâmbătă, 29 august 1998

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		127.	— Ordonanță privind măsuri pentru oprirea subcapitalizării prin rectificarea bilanțului contabil pe anul 1997 la Banca Română de Comerț Exterior — S.A. (Bancorex).....
121.	— Ordonanță privind răspunderea materială a militarilor		10
	1-6	128.	— Ordonanță pentru reglementarea modului și condițiilor de valorificare a bunurilor legal confiscate sau intrate, potrivit legii, în proprietatea privată a statului
123.	— Ordonanță pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 31/1998 pentru aprobarea scutirii de la plata taxei pe valoarea adăugată la unele produse și echipamente importate pentru înzestrarea Ministerului Apărării Naționale, Serviciului de Telecomunicații Speciale, Serviciului Român de Informații, Serviciului de Informații Externe și industriei de apărare		10-12
	7	129.	— Ordonanță privind declararea ca zonă de interes național a unui ansamblu din perimetrul central al municipiului București, incluzând Noul Centru Civic și Centrul Istoric, și stabilirea condițiilor de realizare a investițiilor pentru ansamblul urbanistic din această zonă.....
124.	— Ordonanță privind organizarea și funcționarea cabinetelor medicale.....		13-14
	8-9	130.	— Ordonanță privind regularizarea cotelor de capital social în procesul de privatizare a băncilor
126.	— Ordonanță pentru modificarea Legii nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite		15
	9		

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ

privind răspunderea materială a militarilor

În temeiul prevederilor art. 107 alin. (1) și (3) din Constituția României, precum și ale art. 1 pct. 7 lit. f) din Legea nr. 148/1998 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României emite următoarea ordonanță:

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Militarii sunt obligați să apere patrimoniul forțelor armate ale României.

Art. 2. — Răspunderea materială este angajată, în condițiile prezentei ordonanțe, pentru pagubele în legătură cu formarea, administrarea și gestionarea resurselor financiare

și materiale, provocate de militari din vina acestora și în legătură cu îndeplinirea serviciului militar sau a atribuțiilor de serviciu în cadrul Ministerului Apărării Naționale, Ministerului de Interne, Serviciului Român de Informații, Serviciului de Protecție și Pază, Serviciului de Informații Externe, Serviciului de Telecomunicații Speciale și Ministerului Justiției.

Art. 3. — Militarii răspund material, indiferent dacă, după producerea pagubei, mai au sau nu calitatea de militar.

Art. 4. — Răspunderea materială este angajată atât pentru militarii care au fost însărcinați legal cu atribuții privind formarea, administrarea și gestionarea resurselor financiare și materiale, cât și pentru cei care le-au îndeplinit numai în fapt.

Art. 5. — Militarii răspund material pentru pagubele produse, din vina lor și în legătură cu îndeplinirea serviciului militar, terțelor persoane fizice sau juridice, la a căror reparare a fost obligată instituția publică de care aceștia aparțin.

Art. 6. — (1) Militarii nu răspund material:

a) pentru pierderile inerente produse în executarea misiunilor ori în procesul pregătirii pentru luptă, în activitățile de producție și gospodărești, care se încadrează în limitele prevăzute de dispozițiile legale în vigoare;

b) pentru pagubele produse din cauze care nu puteau fi prevăzute și înlăturate;

c) pentru pagubele generate de riscul normal al serviciului sau de forța majoră;

d) pentru pagubele produse în executarea ordinului comandantului sau șefului unității, caz în care răspunderea materială revine acestuia.

(2) Se exceptează de la prevederile lit. d) militarii care, având posibilitatea de a înlătura parțial sau total urmările păgubitoare ale ordinului primit, nu au raportat în scris, în termen de 24 de ore sau la înapoierea din misiune și nu au luat, din neglijență sau rea-credință, măsuri pentru evitarea pagubei, cazuri în care răspund împreună cu comandanții sau cu șefii unităților.

Art. 7. — Prin termenul *militari*, în sensul prezentei ordonanțe, se înțelege: militari în termen, militari cu termen redus, rezerviști concentrați sau mobilizați, elevi și studenți ai instituțiilor militare de învățământ, militari angajați pe bază de contract și cadre militare.

Art. 8. — (1) Prin *pregătire pentru luptă* în cadrul Ministerului de Interne, Serviciului Român de Informații, Serviciului de Protecție și Pază, Serviciului de Informații Externe, Serviciului de Telecomunicații Speciale și Ministerului Justiției, în sensul prezentei ordonanțe, se înțelege și activitățile de serviciu operative.

(2) Conducătorii instituțiilor publice prevăzute la alin. (1) vor stabili prin ordin misiunile și atribuțiile de serviciu care sunt considerate operative.

Art. 9. — Prevederile prezentei ordonanțe se aplică și militarilor aflați în misiune în afara granițelor țării, precum și salariaților civili din structura instituțiilor publice prevăzute la art. 2.

Art. 10. — Valorile pentru care se stabilește răspunderea potrivit prezentei ordonanțe sunt cele aflate în proprietatea, administrarea, folosința sau deținerea, chiar temporară, a instituțiilor publice prevăzute la art. 2.

CAPITOLUL II

Răspunderea materială

Art. 11. — (1) În stabilirea răspunderii materiale conform prezentei ordonanțe, prejudiciul ce trebuie reparat nu cuprinde foloasele nerealizate de instituția publică păgubită.

(2) Pentru paguba produsă printr-o faptă ce constituie infracțiune, răspunderea se stabilește de instanțele judecătorești, potrivit legii penale.

Art. 12. — Răspunderea materială a militarilor este angajată în cazul producerii unor pagube, după cum urmează:

A. În sarcina gestionarilor, pentru pagubele produse de aceștia în propria gestiune, sau:

a) când, potrivit dispozițiilor legale, atribuțiile au fost exercitate de un delegat al lor sau de o comisie și se constată o pagubă, dacă nu se face dovada că aceasta s-a produs în absența gestionarului;

b) când au primit bunuri în cantități mai mici decât cele înscrise în documentele însoțitoare sau cu vicii aparente, fără să fi întocmit proces-verbal de constatare;

c) când nu au solicitat, în scris, asistență tehnică de specialitate la primirea bunurilor, deși aceasta era necesară.

B. În sarcina militarilor, pentru pagubele produse atunci când primesc, transportă, păstrează și eliberează bunuri materiale și valori, fără a avea calitatea de gestionari în înțelesul legii.

C. În sarcina comandanților sau șefilor unităților, când:

a) nu au asigurat gestionarilor, la solicitarea în scris a acestora, în cazurile prevăzute de lege, asistență tehnică de specialitate la primirea, transportul, depozitarea, inventarierea și distribuirea bunurilor materiale și a altor valori;

b) nu au luat măsurile necesare pentru remedierea deficiențelor sesizate în scris de către gestionari;

c) s-au substituit gestionarilor în exercitarea atribuțiilor acestora;

d) au dat gestionarilor sau altor militari care răspund de bunuri materiale ordine ilegale sau greșite care au condus la producerea de pagube;

e) au rezultat pagube, ca urmare a nevalorificării drepturilor la despăgubiri pentru cauzarea de prejudicii;

f) pagubele au rezultat din neurmărirea unor sume cuvenite din orice cauză și pentru care există titlu executoriu;

g) nu au luat măsuri de siguranță necesare pentru păstrarea în bune condiții a bunurilor materiale și a altor valori.

D. În sarcina autorului faptei, când pagubele sunt produse în alte situații decât cele prevăzute la art. 6 alin. (1).

E. În sarcina persoanei vinovate, dacă fapta prin care paguba a fost pricinuită constituie infracțiune.

Art. 13. — (1) Pentru pagubele produse unității militare în procesul pregătirii pentru luptă, militarii răspund material, în limita a trei solde lunare nete, calculate la data constatării pagubei.

(2) Partea din pagubă care depășește cuantumul imputabil prevăzut la alin. (1) se scade din evidența contabilă a unității militare păgubite.

Art. 14. — (1) Membrii formațiunilor de protecție civilă, precum și comandanții formațiunilor de pregătire premilitară a tineretului pentru apărare răspund material, în limita a trei salarii medii pe economie, pentru pagubele produse asupra materialelor aflate în patrimoniul Ministerului Apărării Naționale, date în folosință pentru instruire și pentru îndeplinirea misiunilor ordonate.

(2) Salariul mediu pe economie ce se va lua în calcul la stabilirea răspunderii materiale este cel realizat în luna în care s-a constatat paguba.

(3) Partea din pagubă care depășește cuantumul imputabil prevăzut la alin. (1) se scade din evidența contabilă a unității militare.

Art. 15. — (1) Dacă paguba a fost cauzată de mai mulți militari, răspunderea materială a fiecăruia se stabilește ținându-se seama de măsura în care a contribuit la producerea ei.

(2) Când nu se poate determina în ce măsură a contribuit fiecare la producerea pagubei, răspunderea materială a militarilor implicați se stabilește proporțional cu solda netă de la data constatării pagubei.

(3) În gestiunile în care manipularea bunurilor se face în colectiv sau în schimburi succesive, fără predarea gestiunii între schimburi, răspunderea materială se stabilește proporțional cu timpul lucrat de fiecare gestionar de la ultima inventariere a bunurilor.

Art. 16. — Pagubele produse de militari în termen, militarii cu termen redus, elevii și studenții instituțiilor militare de învățământ și de elevii liceelor militare, prin pierderea și degradarea bunurilor, ca urmare a folosirii lor în procesul pregătirii pentru luptă sau în exercitarea atribuțiilor de serviciu, pot fi date la scădere din evidența contabilă de comandantul sau șeful eșalonului superior al unității păgubite, dacă acesta apreciază, după o temeinică cercetare, că nu este cazul să se stabilească răspunderea materială. În această situație dispune sau, după caz, propune să fie scăzute din evidența contabilă a unității.

Art. 17. — În situația în care cheltuielile de cercetare, de stabilire a răspunderii materiale și de recuperare a pagubelor produse de persoanele prevăzute la art. 16 depășesc cuantumul pagubei efective, aceasta se scade din evidența contabilă a unității.

Art. 18. — Competența pentru aprobarea scăderii din evidența contabilă a pagubelor produse în condițiile art. 6 alin. (1) lit. a), b) și c), ale art. 13 alin. (2), art. 14 alin. (3), art. 16 și ale art. 17 se stabilește prin instrucțiuni aprobate de conducătorii instituțiilor publice prevăzute la art. 2.

Art. 19. — În cazul constatării insolvenței autorului direct al prejudiciului, răspund, în limita valorii pagubei de recuperat, militarii vinovați de:

a) nerespectarea prevederilor legale privind angajarea sau numirea în funcția de gestionar, precum și de neconstituire a garanțiilor de către gestionari;

b) neluarea măsurilor de înlocuire a gestionarilor sau a persoanelor care gestionează bunuri materiale, fără a fi gestionari în înțelesul legii, deși li s-a adus la cunoștință, în scris și motivat, că nu își îndeplinesc atribuțiile în mod corespunzător;

c) neefectuarea inventarierilor la termenele și în condițiile legii, dacă prin aceasta s-ar fi putut evita producerea pagubei;

d) neluarea sau luarea cu întârziere a măsurilor de recuperare a pagubelor, prin constituirea ca parte civilă, neemiterea deciziei de imputare sau a altor măsuri asigurătorii;

e) nerespectarea oricărei atribuții de serviciu, dacă, fără încălcarea acesteia, paguba nu s-ar fi produs.

Art. 20. — (1) Militarii care au încasat sume nedatorate sunt obligați să le restituie; dacă au primit bunuri care nu li se datorau și care nu mai pot fi restituite în natură sau le-au fost prestate servicii la care nu erau îndreptățiți, sunt obligați să plătească contravaloarea lor, calculată în condițiile legii.

(2) Contravaloarea bunurilor distribuite peste drepturile legale militarilor în termen, elevilor liceelor militare, elevilor și studenților militari, precum și minorilor din centrele de reeducare, arestațiilor preventiv și condamnaților se recuperează de la cei din vina cărora s-a produs paguba.

Art. 21. — (1) Instituțiile publice prevăzute la art. 2 sunt obligate să îi despăgubească pe militarii care au suferit din culpa unității un prejudiciu material în timpul îndeplinirii obligațiilor militare și în legătură cu acestea.

(2) În cazul decesului militarului căruia i se cuvin despăgubiri, acestea vor fi acordate urmașilor legali.

(3) Sumele plătite ca despăgubiri se vor recupera de la persoanele vinovate de producerea pagubei, în condițiile prezentei ordonanțe.

CAPITOLUL III

Stabilirea și recuperarea pagubelor

Art. 22. — (1) Comandantul sau șeful unității care a constatat sau a luat cunoștință de producerea unei pagube dispune, în scris, de îndată, efectuarea cercetării administrative.

(2) Cercetarea prevăzută la alin. (1) se face de către comisia de cercetare administrativă din unitatea în care s-a produs paguba sau de la eșaloanele superioare ori de organele de control specializate.

Art. 23. — (1) Termenul pentru efectuarea cercetării administrative și înregistrarea actului de cercetare este de cel mult 60 de zile de la data când comandantul sau șeful unității a constatat sau a luat cunoștință de producerea pagubei.

(2) Pentru motive temeinic justificate, la cerere, comandantul sau șeful eșalonului superior poate prelungi acest termen cu cel mult 60 de zile, prin ordin scris.

(3) În toate situațiile, cercetarea împrejurărilor în care s-a produs paguba se face cu chemarea și ascultarea celor în cauză, pentru explicații scrise și prezentarea de probe în apărare.

Art. 24. — (1) Răspunderea materială a militarilor pentru pagubele produse instituțiilor publice prevăzute la art. 2 poate fi stabilită numai în cazul în care acestea au fost constatate în cel mult 3 ani de la data producerii lor.

(2) Obligarea la restituirea sumelor încasate fără drept, a contravalorii bunurilor ori serviciilor nedatorate, se poate face numai în cazurile în care paguba a fost constatată în cel mult un an de la data primirii sumelor sau bunurilor ori de când au beneficiat de serviciile nedatorate. În cazul constatării pagubei după un an de la data primirii sumelor sau bunurilor ori a beneficierii de serviciile nedatorate, dar nu mai târziu de 3 ani de la această dată, răspunderea materială se va stabili în sarcina celor din vina cărora s-a produs paguba.

(3) Când persoanele prevăzute la art. 20 alin. (1) sunt cadre militare, militari angajați pe bază de contract sau salariați civili și nu au fost de bună-credință, ele vor fi

obligate la restituirea sumelor sau la plata contravalorii bunurilor ori a serviciilor nedatorate, dacă paguba a fost constatată în cel mult 3 ani de la data primirii sumelor, bunurilor ori a prestării serviciilor nedatorate.

(4) Termenele prevăzute de prezentul articol sunt termene de decădere.

Art. 25. — (1) Obligarea la plata despăgubirilor pentru pagubele produse sau a contravalorii bunurilor și serviciilor nedatorate, precum și obligarea la restituirea sumelor încasate fără drept se face prin decizie de imputare.

(2) Decizia de imputare se emite de către comandantul sau șeful unității a cărei comisie a efectuat cercetarea administrativă și constituie titlu executoriu.

(3) În situațiile prevăzute la alin. (1), când în cauză este comandantul sau șeful unității, singur sau împreună cu alte persoane, decizia de imputare se emite de comandantul sau șeful eșalonului superior.

(4) Decizia de imputare se emite în termen de cel mult 30 de zile de la data înregistrării procesului-verbal de cercetare administrativă la organul competent s-o emită și se comunică în termen de cel mult 15 zile celui obligat la plată.

(5) Decizia de imputare va fi temeinic motivată și va cuprinde obligatoriu termenul în care poate fi contestată și organul competent în soluționarea contestației.

(6) Proba temeiniciei și legalității deciziei de imputare trebuie efectuată de unitatea al cărei comandant sau șef a emis-o.

Art. 26. — Acoperirea pagubelor, precum și restituirea sumelor sau plata contravalorii bunurilor ce nu mai pot fi restituite în natură ori a serviciilor nedatorate, recunoscute, se fac prin angajament de plată, în scris, al celui în cauză. În acest caz angajamentul de plată constituie titlu executoriu de la data semnării acestuia.

Art. 27. — (1) Sumele stabilite pentru acoperirea pagubelor produse instituțiilor publice prevăzute la art. 2 se rețin în rate lunare din soldă sau salariu ori din alte drepturi bănești ale celor în cauză, în condițiile legii, începând cu prima soldă sau salariu al acestora, de la data comunicării titlului executoriu.

(2) Ratele nu pot fi mai mari de o treime din solda lunară netă sau din salariul net, fără a se putea depăși, împreună cu celelalte rețineri, jumătate din aceste drepturi, cu excepția cazurilor în care prin lege se stabilește altfel.

(3) Până la rămânerea definitivă a titlurilor executorii, sumele reținute în baza acestora se depun de către organul financiar al unității militare păgubite într-un cont separat, la bancă sau la Casa de Economii și Consemnațiuni, la alegerea persoanei obligate la plată.

Art. 28. — Acoperirea pagubelor stabilite în condițiile prezentei ordonanțe se poate face și prin depunerea în natură a bunurilor ori de câte ori paguba nu este urmarea unei infracțiuni, în următoarele condiții:

- a) bunurile să fie identice și să corespundă calitativ;
- b) să fie procurate cu acte legale;
- c) să fie predate unității la care s-a constatat paguba.

Art. 29. — Comandantul sau șeful unității care a emis decizia de imputare ori al cărei organ financiar a primit angajamentul de plată, precum și comandantul sau șeful eșalonului superior, atunci când constată că imputația este total sau parțial neîntemeiată ori nelegală, poate să o anu-

leze sau să o reducă, în termen de cel mult 3 ani, printr-o altă decizie, dacă între timp nu s-a pronunțat o hotărâre asupra contestației făcute împotriva deciziei de imputare sau angajamentului de plată.

CAPITOLUL IV

Căile de atac

Art. 30. — (1) Persoana care consideră că imputarea sau reținerea a fost făcută fără temei sau cu încălcarea legii, precum și cea care, după ce a semnat un angajament de plată, constată că în realitate nu datorează, parțial sau total, suma pretinsă de unitate poate face contestație, în cel mult 30 de zile de la data comunicării sub semnătură a deciziei de imputare sau de la data semnării angajamentului de plată.

(2) Contestațiile se depun la unitatea care are în evidență debitul și se soluționează de comandantul sau șeful care a emis decizia de imputare sau a cărei comisie a efectuat cercetarea administrativă privind paguba pentru care s-a semnat angajamentul de plată.

(3) Verificarea temeiniciei contestației poate fi făcută de persoana prevăzută la alin. (2) sau de o comisie de soluționare a contestației, numită de aceasta, nefiind obligatoriu ca membrii comisiei să fi participat la efectuarea cercetării administrative.

(4) Hotărârea asupra contestației se pronunță în termen de cel mult 30 de zile de la data înregistrării acesteia și se comunică în scris, în termen de cel mult 15 zile de la pronunțare, unității care are în evidență debitul, precum și celui în cauză.

Art. 31. — (1) Împotriva hotărârii pronunțate asupra contestației cel nemulțumit poate face plângere în cel mult 15 zile de la data comunicării hotărârii.

(2) Plângerea se depune la unitatea care are în evidență debitul, iar aceasta este obligată să o înainteze comisiei de jurisdicție a imputațiilor în cel mult 5 zile de la înregistrare.

(3) Comisia de jurisdicție a imputațiilor soluționează plângerea în cel mult 60 de zile de la data înregistrării acesteia la comisie.

(4) Hotărârea comisiei de jurisdicție a imputațiilor se consideră definitivă și se comunică unității care are în evidență debitul, precum și celui în cauză, în cel mult 15 zile de la pronunțare.

Art. 32. — (1) Comisiile de jurisdicție a imputațiilor se înființează, se organizează și funcționează pe baza ordinului conducătorilor instituțiilor publice prevăzute la art. 2, fiind formate din 3—7 membri.

(2) Aceste comisii funcționează în complete compuse din 3 membri, din care unul va fi în mod obligatoriu ofițer de justiție sau licențiat în științe juridice.

Art. 33. — (1) Atunci când, din motive temeinice, nu s-a efectuat cercetarea administrativă sau nu s-a emis decizia de imputare în termenele prevăzute la art. 23 alin. (1), (2) și la art. 25 alin. (4), precum și în cazul în care decizia de imputare s-a emis împotriva altei persoane decât cea care a produs paguba ori pentru o pagubă mai mică decât cea reală, comandantul sau șeful unității competent poate cere comisiei de jurisdicție a imputațiilor repunerea în termen. Cererea se face în cel mult 15 zile de la încetarea cauzei care a împiedicat efectuarea cercetării administrative sau

emiterea deciziei de imputare ori de la data când comandantul sau șeful unității competent a luat cunoștință că decizia de imputare s-a emis împotriva altei persoane decât cea care a produs paguba sau pentru o pagubă mai mică decât cea reală.

(2) Comisia de jurisdicție a imputațiilor, judecând cererea de repunere în termen, o admite sau o respinge prin hotărâre, care este definitivă. Hotărârea se comunică în cel mult 15 zile de la pronunțare comandantului sau șefului unității care a solicitat repunerea în termen.

(3) Când s-a admis cererea de repunere în termen, termenele prevăzute la art. 23 alin. (1) și (2) și la art. 25 alin. (4) curg de la data înregistrării hotărârii la unitatea în cauză.

Art. 34. — După expirarea termenelor prevăzute la art. 23 alin. (1) și (2) și la art. 25 alin. (4), paguba se impută celor vinovați de neefectuarea cercetării administrative sau de neemiterea deciziei de imputare, cu excepția situațiilor în care s-a dispus repunerea în termen.

Art. 35. — (1) Hotărârile definitive pot fi revizuite de organul care le-a pronunțat, la cererea militarilor interesați, a comandanților sau șefilor unităților ori a șefilor organelor de control financiar de gestiune, când au fost descoperite fapte ori acte noi care nu au putut fi prezentate până la data soluționării cauzei, precum și în alte cazuri prevăzute de lege.

(2) Cererea de revizuire se face în cel mult 30 de zile de la data când persoanele interesate au luat cunoștință de actele sau faptele care constituie motivul revizuirii și se depune la unitatea care are în evidență debitul. Unitatea este obligată să înainteze cererea de revizuire la organul competent să o soluționeze în cel mult 3 zile de la înregistrare.

(3) Hotărârea asupra cererii de revizuire se pronunță în cel mult 30 de zile de la data înregistrării acesteia la organul competent să o soluționeze și se comunică în cel mult 15 zile unității care are în evidență debitul și celor în cauză.

Art. 36. — Dacă pentru paguba produsă s-au stabilit răspunderi materiale în sarcina mai multor persoane, de cererea introdusă de una dintre ele în exercitarea căilor de atac vor beneficia, potrivit cu ceea ce va rezulta privitor la situația fiecăreia, și persoanele care nu au făcut cerere.

Art. 37. — La soluționarea contestațiilor și a cererilor de revizuire de către comandanți sau șefi de unitate ori de către comisiile de soluționare a contestațiilor, persoanele obligate la plată pot fi citate când ele solicită aceasta în mod expres, precum și în cazurile complexe.

Art. 38. — (1) La soluționarea cauzelor de către comisia de jurisdicție a imputațiilor, persoanele obligate la plată vor fi citate.

(2) Soluționarea cauzelor se poate face atât la sediul comisiei de jurisdicție a imputațiilor, cât și la sediul unității păgubite.

(3) După deschiderea ședinței, președintele comisiei de jurisdicție a imputațiilor constată dacă sunt ori nu motive de recuzare cu privire la membrii completului, după care dispune citirea sau prezentarea rezumativă a documentelor din dosar și dă cuvântul persoanelor în cauză prezente. Declarațiile acestora se consemnează separat, sub semnătură. Pentru stabilirea adevărului, comisia de jurisdicție a

imputațiilor va folosi toate mijloacele de probă admise de lege.

(4) Când persoanele citate nu se pot prezenta din motive temeinic justificate ori procedura nu a fost îndeplinită pentru termenul de judecată fixat sau din alte motive obiective, comisia de jurisdicție a imputațiilor amână cauza pentru un nou termen, întocmind de fiecare dată o încheiere în care va preciza motivul amânării.

Art. 39. — (1) Comandanții sau șefii unităților, comisiile de soluționare a contestațiilor, comisia de jurisdicție a imputațiilor, pronunțându-se asupra cauzelor, hotărăsc admiterea parțială sau totală, respingerea contestației, a plângerii sau a cererii de revizuire, după caz.

(2) Comisia de jurisdicție a imputațiilor, cu ocazia soluționării cauzelor, are dreptul să propună darea la scădere din evidența contabilă a pagubelor pentru care nu se stabilește răspunderea materială potrivit prezentei ordonanțe.

Art. 40. — Comandanții sau șefii unităților ori comisiile de soluționare a contestațiilor, plângerilor și cererilor de revizuire, la cererea celor în cauză și pentru motive întemeiate, pot hotărî suspendarea executării deciziei de imputare sau a angajamentului de plată, până la soluționarea cauzei.

Art. 41. — Persoanele citate ca urmare a exercitării unei căi de atac prevăzute de prezenta ordonanță au dreptul la restituirea cheltuielilor de cazare și transport pe care le-au suportat pentru deplasarea lor în fața comandantului sau șefului unității ori a comisiei competente, în cazul în care au fost exonerate total sau parțial de plata sumei imputate. Restituirea cheltuielilor se face de către unitatea din care face parte persoana respectivă, pe baza dispoziției date de comandantul sau șeful acesteia ori de comisia care a soluționat cauza.

Art. 42. — (1) Persoanele interesate care, din motive întemeiate, nu au făcut uz de căile de atac prevăzute la art. 30, 31 și 35 pot cere repunerea în termen în cel mult 15 zile de la încetarea cauzei care le-a împiedicat să uzeze de acele căi de atac.

(2) Cererea de repunere în termen se soluționează de comandantul sau șeful unității ori de comisia care nu a fost sesizată în termen.

Art. 43. — În situația în care, după epuizarea acestor căi de atac, persoanele obligate la repararea prejudiciului în condițiile prezentei ordonanțe consideră că au fost lezate într-un drept legitim se pot adresa instanței judecătorești competente, potrivit legii.

CAPITOLUL V

Dispoziții speciale

Art. 44. — Dacă paguba produsă de persoanele prevăzute la art. 7, 9 și 14 este urmare a unei infracțiuni, dosarul cercetării administrative se trimite parchetului militar competent pentru a lua măsurile legale.

Art. 45. — Când acțiunea penală nu poate fi pusă în mișcare sau deși a fost pusă în mișcare nu mai poate fi exercitată, iar parchetul militar a dispus clasarea cauzei, scoaterea de sub urmărire sau încetarea urmăririi penale, actul de soluționare se comunică unității militare de la care s-a primit sesizarea, în vederea luării măsurilor ce se impun.